

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK GAZDASÁGI KOLLEGIUMA 1	
FŐLAJSTROMSZÁM KEZDŐIRATON:	
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Érkezett:	2017 NOV 13.
PÉLDÁNY:	IV.
MELLÉKLET:	KÖZTÜK:
FŐLAJSTROMSZÁM: UTÓIRATON:	JJG 15

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Némethi Csanád Ügyvédi Iroda (1531 Budapest, Postafiók: 70., ügyintéző: dr. Némethi Csanád ügyvéd) által képviselt () felperesnek – a () ügyintéző: dr. () ügyvéd) által képviselt OTP Bank Nyilvánosan Működő Részvénytársaság (1051 Budapest, Nádor utca 16.) I. rendű, a dr. () által képviselt () II. rendű és () né () III. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. március 24. napján kelt 6.G.42.226/2015/29. számú ítéletével szemben a felperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és megállapítja, hogy a peres felek által 2008. április 11. napján és 2008. július 23. napján kötött kölcsönszerződések I.4.6. pontjában foglalt kikötés, mely szerint „Ennek megfelelően a szerződő felek a mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozás mértékének megállapítása tekintetében alávetik magukat a hitelező nyilvántartásai és üzleti könyvei tartalmának, azt magukra nézve kötelezőnek fogadják el.” érvénytelen.

A II. és III. rendű alpereseket ennek türéseire kötelezi.

A felperest perköltségben marasztaló rendelkezést mellőzi, és kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 141.150 (száznegyvenegyezer-százötven) forint első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes pontosított és végső formában fenntartott keresetében a felek által 2008. április 11-én és 2008. július 23-án megkötött önálló zálogjoggal biztosított deviza alapú kölcsönszerződések I.4.6. pontjában foglalt szerződési kikötés, amely szerint „Ennek megfelelően a szerződő felek a mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozás mértékének megállapítása tekintetében alávetik magukat a hitelező nyilvántartásai és üzleti könyvei tartalmának, azt magukra nézve kötelezőnek fogadják el.” tisztességtelensége okán a szerződés részleges érvénytelenségének megállapítását kérte a régi Ptk. 209/A. § (2) bekezdése és a 18/1999. (II.5.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 1. § (1) bekezdés a), b), i) és j) pontjai alapján. Kérte továbbá, hogy a bíróság a II. és III. rendű alperesek türésre kötelezését azzal, hogy velük szemben perköltségigényt nem terjesztett elő.

Előadta, hogy a kikötés folytán kizárólag a hitelező által elkészített kimutatásokat kell az adósnak elfogadnia, amely alapján közjegyzői ténytanúsítvány készülhet. Az egyoldalú adatközlés alapján kiállított közokirattal szemben a fogyasztó hátrányára módosul a bizonyítási teher. A közjegyzői záradékolásra alkalmas okiratba foglalt követelés alapján végrehajtási eljárás indulhat, így az adós jogvédelme indokolja a megállapítási kereset indítását.

Az I. rendű alperes ellenkérelmében elsődlegesen a per megszüntetését, érdemben a kereset elutasítását kérte. Érvelése szerint az érvénytelenség jogkövetkezményének alkalmazására kiterjedő kérelem hiányában a kereset érdemben nem bírálható el. Érdemi ellenkérelmében állította, hogy a keresettel támadott szerződéses rendelkezés nem korlátozza az adós azon jogát, hogy kétségbe vonja a hitelező kimutatását. A tartozáselismeréshez következmények csak akkor fűződhetnek, ha az kifejezetten és félreérthetetlenül történik. Utalt arra, hogy a régi Hpt. előírásai folytán mint hitelező köteles folyamatosan a tartozást nyilvántartani és az adósnak teljes körű írásbeli kimutatást küldeni a tartozásról és a törlesztésről. A törvény lehetőséget ad az adósnak, hogy a banki kimutatással szemben kifogást nyújtson be. Ezentúl a támadott rendelkezés nem fordítja meg a bizonyítási teher a fogyasztó hátrányára.

A II. és III. rendű alperesek a kereseti kérelem teljesítését nem ellenezték, a felperes pervesztessége esetén perköltségre igényt nem tartottak.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és a perköltség viselésére kötelezte. Tényként állapította meg, hogy a felperes és az I. rendű alperes jogelődje, valamint a II. és III. rendű alperes között 2008. április 11-én és 2008. július 23-án önálló zálogjoggal biztosított deviza alapú kölcsönszerződések jöttek létre, amelyet közjegyzői okiratba foglaltak és amelyek keretében az I. rendű alperesi jogelőd kölcsönt nyújtott húsz éves futamidőre lakóingatlan tulajdoni hányadának megvásárlására. A hitelező a kölcsönt svájci frankban tartotta nyilván.

2015. április 23-án a felperes az I. rendű alperes nyilvántartása szerint átvette a devizahiteles törvények szerinti elszámoló leveleket.

Az ítélet indokolásában rögzítette, hogy a perbeli szerződések a „devizahiteles törvények” hatálya alá tartoznak. Az I. rendű alperes által megküldött elszámolást a felperes tudomásul vette, a felperes fogyasztónak minősül, ezzel ellentétes szerződéses tartalmat az I. rendű alperes nem bizonyított.

A keresettel támadott kikötés vonatkozásában hivatalból nem észlelt semmisségi okot. Úgy foglalt állást, hogy az adós törlesztésére vonatkozó adatok, kötelező nyilvántartására vonatkozó normák közigazgatási jellegűek, azok az I. rendű alperest a hatósággal szemben kötelezik. A támadott szerződéses rendelkezés nem e normák tartalmát ismétli meg, nem is utal a fogyasztó azon jogára, hogy a hátraléki és törlesztési kimutatással kapcsolatban határidőhöz kötött kifogásolási joga lenne. A támadott szerződési rendelkezést nem találta a régi Ptk. 209. § (5) bekezdése szerint minősülő feltételnek. A felperes által hivatkozott BDT.2017/3629. számú eseti döntéssel kapcsolatban kiemelte, hogy az nem alkalmazható jelen jogvitában, mivel nem ismerteti az ott támadott feltétel pontos szövegét és az az 1., 4. és 9. bekezdés utalásából sem rekonstruálható. Kiemelte, hogy a régi Ptk. 242. § (1) és (2) bekezdése szerinti tartozás elismerés szabályai nem alkalmazhatóak, mivel a kölcsön folyósítása előtt, a szerződés megkötésekor az adósnak még nem állt fenn tartozása a hitelezővel szemben. Ezen túl az írásba foglalt szerződés aláírása fogalmilag nem tekinthető egyidejűleg a szerződést létrehozó és a már létrejött szerződést megerősítő jognyilatkozatnak. Mindezek alapján arra a megállapításra jutott, hogy a támadott kikötés nem minősül tartozáselismerésnek. A Korm. rendelet I. § (1) bekezdés j) pontjának idézésével azt kellett vizsgálnia, hogy megváltozik-e a bizonyítási teher. A vitatott szerződéses rendelkezés nem minősül tartozáselismerésnek, ezért erre való hivatkozással nem igazolható a bizonyítási teher megváltozása sem. A régi Ptk. 523. § (1) bekezdésében foglaltak alkalmazásával is arra a következtetésre jutott, hogy a rendelkezés nem fordítja meg a bizonyítási kötelezettséget.

Megállapította, hogy az adós ellen a peradatok szerint nem folyik végrehajtási eljárás, az adós által hivatkozott Pp. 369. § a) és b) pontja szerint a végrehajtási záradékkal ellátott okirattal és a vele egy

tekintet alá eső végrehajtható okirattal elrendelt végrehajtás megszüntetése és korlátozása iránt pert akkor lehet indítani, ha a végrehajtani kívánt követelés érvényesen nem jött létre, vagy a követelés egészében vagy részben megszűnt. A követelés megszűnésénél ténylegesen az bizonyítandó, hogy a követelést kielégítették, tehát az adóst ugyanazon tény bizonyítása terheli, mint a régi Ptk. 523. §-a szerint, és ez esetben is a hitelezőt terheli annak bizonyítása, hogy az adós teljesítését a szerződésnek megfelelően számolta el. Mindezek folytán a támadott kikötés az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem ütközik a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontjába.

A Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) pontja tekintetében utalt arra, hogy maga a felperes sem állította a kikötés tisztességtelenségét e pont alapján. Ezen túl nem találta tisztességtelennek a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés a) és i) pontja szerint sem a szerződéses kikötést. Álláspontja szerint a kikötés semmilyen egyeztetési folyamatból nem zárta ki a felperest, ugyanis a hitelező saját nyilvántartásainak felülvizsgálata és az arról szóló döntés esetén, hogy az adósával szemben indít-e eljárást, egyedül jár el és döntését egyedül hozza meg. E döntés jogát a bíróság nem vonhatja el azzal, hogy a jogi személy minőségére tekintettel egyeztetésnek minősít egyszemélyes döntést arról, hogy a hitelező lát-e hátralékot adósnál vagy sem.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdés és a 75. § (2) bekezdése, továbbá a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján, mérlegeléssel határozott.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet kereseti kérelme szerinti megváltoztatását és az I. rendű alperes perköltségben való marasztalását kérte.

Előadta, hogy a támadott szerződéses rendelkezés azért ütközik a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) és j) pontjaiba, mert a kikötésnek az a következménye, hogy a hitelező dönt az adós szerződésszerű teljesítéséről. A kikötés a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára megváltoztatja. A rendelkezés fogalmazásából az is egyértelmű, hogy az nem csak a végrehajtás megszüntetése és korlátozása iránti eljárásokban, hanem bármilyen banki igényérvényesítés esetén arra kényszeríti a fogyasztót, hogy a követelés lejárt és összege tekintetében a bank nyilvántartásait fogadja el. Mindez azzal a következménnyel jár, hogy az I. rendű alperes a szerződésből eredő követelésének lejárt és összege tekintetében elegendő a saját maga által egyoldalúan, azaz a fogyasztó közreműködése nélkül elkészített nyilvántartásának adataira, mint „közhiteles bizonyítékra” hivatkozni, amelyet a fogyasztó a nyilvántartás tényleges tartalmának mindenkor ismerete nélkül előre elfogadott. A fogyasztó arra kényszerül, hogy ezekben az eljárásokban az I. rendű alperes – perrel érintett kikötésekkel bizonyítéknak minősített – egyoldalú nyilatkozatával szemben bizonyítson. A kikötések hiányában ugyanakkor egyértelmű, hogy az egyik által egyoldalúan, a másik fél közreműködése nélkül elkészített nyilvántartás nem rendelkezne nagyobb bizonyító erővel, mint a fél nyilatkozata, így az nem minősülhetne olyan közhiteles bizonyítéknak, amely önmagában is igazolja a követelés lejártát és összege szerűségét. A körülmény, hogy az I. rendű alperes számára a régi és az új Hpt. kötelezően előírja a nyilvántartások vezetését, nem zárja ki a kikötések tisztességtelenségét. A felperest a nyilvántartás tartalmával szemben megillető kifogásolási joga azt igazolja, hogy az I. rendű alperes közhiteles bizonyítéknak minősített egyoldalú nyilatkozatával szemben a kifogással élő felperes kényszerül ellenbizonyításra [Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontja].

Kiemelte, hogy a BDT.2011.2502 számú eseti döntés I. pontjában foglaltak alapján a fogyasztóval kötött szerződés kikötésének tisztességtelensége nem attól függ, hogy a feltétel kidolgozójának mi volt a szándéka, utóbb milyen gyakorlatot követ, alkalmazza-e ténylegesen a kikötést, jelentősége annak van, fennáll-e az elvi lehetőség arra, hogy a feltétel a fogyasztót hátrányos helyzetbe hozza.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Érvérese szerint a nyilvántartási és kimutatási kötelezettsége a régi és a hatályos Hpt. rendelkezése alapján áll fenn. Utalt arra, hogy a nyilvántartási és kimutatási kötelezettsége a 2014. évi XXXVIII. törvényben (a továbbiakban: DH1 tv.) rögzített elszámolás szabályairól és egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2 tv.) 13. §-ában foglalt rendelkezés alapján is fennáll.

Érvelése szerint a bizonyítási teher a régi Ptk. és a Vht. alapján sem fordul meg. A régi Ptk. alapján a felperes nem mondott le a követelés vitatásának jogáról a támadott szerződési kikötéssel. Utalt a régi Ptk. 7. § (1) bekezdése, 4. § (4) bekezdés 3. mondatában, 234. § (1) bekezdése, 277. § (1) és 296. § (1) bekezdésében foglaltakra. A jogszabályhelyek kifejezetten rendelkeznek arról, hogy a felperes milyen módon érvényesítheti az alperes állítólagos szerződésszegésére alapított igényét. Ezen túl a támadott szerződési kifogás a beszámítást sem zárja ki, az ezzel kapcsolatos bizonyítás pedig az általános bizonyítási szabályok szerint történik, amire vonatkozóan a támadott szerződési kikötés szintén nem tartalmaz rendelkezést. Jogról való lemondó nyilatkozatot a kölcsönszerződés I.4.6. pontja nem tartalmaz. A régi Ptk. értelmezési szabályai alapján a kölcsönszerződés nem ütközik Kormányrendelet rendelkezéseibe.

Abban az esetben, amennyiben az adós a szerződésből eredő törlesztési kötelezettségét nem teljesíti, azonnali hatállyal jogosult felmondani a szerződést, amellyel a szerződés alapján fennálló adósságot terhelő valamennyi követelés lejárttá válik. A forintosítás előtt az esedékessé váló devizatartozást az I. rendű alperes a kölcsönszerződés I.7.4. pontja alapján forintra számítja át. A kölcsönszerződés I. rendű alperes általi felmondásáról szóló nyilatkozat közléséről közjegyzői ténytanúsítvány készül, melynek következtében a végrehajtási helyzetben két közjegyzői okirat (a kölcsönszerződés és a felmondást igazoló ténytanúsítvány) áll rendelkezésre.

Utalt a Vht. 23/C. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra, továbbá az (5) bekezdésre. A közjegyzői záradékolást nem előzi meg kontradiktórius eljárás vagy bizonyítás felvétele, annak ellenére, hogy a záradékolás vonatkozásában az adós kifogásolási joga a Vht. alapján kizárt, a jogalkotó a végrehajtási eljárás további szakaszaiban kifejezetten biztosítja a felperes azon jogát, hogy vitassa a végrehajtást kérő követelésének összegét. A Vht. 23/C. §-a szerinti közjegyzői záradékolással indított végrehajtási eljárásban törvényi lehetősége van a követelés érvényes létrejöttének, illetve mértékének a vitatására. A bizonyítás ebben az esetben ipso iure az adósságot terheli. A Vht. szerinti záradékolás feltételei nem a kölcsönszerződés vitatott pontján alapulnak, a záradékolás során nincs olyan eljárási cselekmény, ami a felperes adós részvételét vagy bizonyítás felvételét tenné szükségessé. A végrehajtási eljárás további szakaszaiban az adós kifogásolási jogát, majd az ezen alapuló végrehajtási pert és a kapcsolódó eljárást a Vht. és a Pp. szabályozza. Ezen szabályokkal kapcsolatban a vitatott szerződési pont nem fogalmaz meg eltérő vagy korlátozó kikötést. Hangsúlyozta, hogy a támadott szerződési kikötés a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés a) pontjába nem ütközik, mivel nem tartalmaz a szerződés értelmezésére vonatkozó rendelkezést.

Az ítéltábla a felperes fellebbezését a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, mert a felek az erről szóló értesítést követően tárgyalás tartását nem kérték.

Az ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, így azt az ítéltábla teljes terjedelmében vizsgálta felül.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, azonban az ítéltábla az érdemi döntésével eltérő álláspontja okán nem értett egyet az alábbi indokok alapján.

Az elsőfokú bíróság tévesen helyezkedett arra a jogi álláspontra, hogy a perbeli kölcsönszerződés nem minősül tartozáselismerésnek.

Az ítéltábla osztotta a felperes és az elsőfokú ítélet által is hivatkozott BDT.2017.3629. számú eseti döntés 23.pontjában foglaltakat, amely szerint az adott szerződési feltételben a felperes előre elismerte, hogy a mindenkor fennálló tartozása azzal az összeggel azonos, amit az I. rendű alperes a saját nyilvántartása alapján tartozásként megállapít. A nyilatkozat olyan, a régi Ptk. 242. §-a szerinti

tartozáselismerés, amelyet a felperes a szerződés megkötésekor a kölcsön folyósítását megelőzően tett meg, amikor tartozása az I. rendű alperes felé még egyáltalán nem állhatott fenn. A tartozáselismerés szabályai alapján a szerződési feltétel a bizonyítási terhet kétséget kizáróan a fogyasztóra hártja. A körülmény, hogy a tartozáselismerő nyilatkozat a szerződést létrehozó nyilatkozattal, azaz a szerződéskötéssel egyidejűleg történik, nem fosztja meg annak lényegétől. A tartozás elismerésére perbeli esetben éppen a szerződés megkötésével a jövőre vonatkozóan került sor és ezáltal a nyilatkozat, mintegy „biankó” elismerés a felek között.

A felperes a fellebbezésében helytállóan hivatkozott arra, hogy a támadott kikötés megfogalmazásából egyértelműen kitűnik, hogy az nem csak a végrehajtás megszüntetése és korlátozása iránti eljárásokban, hanem bármilyen banki igényérvényesítés esetén arra kényszeríti a fogyasztót, hogy a követelés lejárt és összege tekintetében a bank nyilvántartásait fogadja el, amely azzal a következménnyel jár, hogy az I. rendű alperest jogosítja fel arra, hogy a fogyasztó teljesítésének a szerződésszerűségét megállapítsa. Mint ahogy az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében arra helytállóan hivatkozott, adott esetben, amennyiben az adós a kölcsönszerződésből eredő törlesztési kötelezettségét nem teljesíti, úgy az I. rendű alperes azonnali hatállyal jogosult felmondani a szerződést és az adóst terhelő valamennyi fennálló követelés lejárttá válik. Ennek következménye pedig az, hogy a szerződés I. rendű alperes általi felmondásáról közjegyzői ténytanúsítvány készül. A Vht. 23/C. § (1) bekezdése rögzíti a záradékolás feltételét. A hitelező az adóssal szemben fennálló követelése igazolására vonatkozó kötelezettségének akkor tud eleget tenni, akkor indulhat meg a végrehajtási eljárás, ha a rendelkezésére áll az aktuális lejárt és esedékessé vált tartozás összességéről rögzítő közjegyzői ténytanúsítvány, amely a végrehajtás alapjául szolgáló végrehajtható okiratnak minősül. A záradékolás pedig azt eredményezi, hogy a végrehajtási eljárás megindul, amelyet követően az adós felperes csak a végrehajtási perben, annak szabályai szerint vitathatja a követést és ebben a perben a bizonyítás őt terheli. A végrehajtási záradékkal ellátott közokirat alapján indult végrehajtási eljárásban ugyanis a Pp. 369. § b) pontja alapján a fogyasztónak kell bizonyítania a követelésének részben vagy egészben való megszűnését az érintett kikötés alapján közjegyzői ténytanúsítványba foglalt általa elismert fennálló tartozásával szemben. A támadott kikötés szerint a felek a felperes tartozásának meghatározására a bank saját nyilvántartását tekintik hitelesnek, a fogyasztó az adott rendelkezésben a banki nyilvántartás adatait fogadja el, amiből az következik, hogy mindkettő a banki nyilvántartás adatait tekintik irányadónak és a bank ebből állapítja meg, hogy a fogyasztó teljesítése szerződésszerű-e. A támadott kikötésben a fogyasztó a közjegyzői ténytanúsítványt a tartozás mindenkori összegének a közokirati tanúsításaként fogadja el, annak veti alá magát, hogy a tartozása mértékét a bank közlése alapján tanúsítsa a közjegyző. Ez magában foglalja azt is, hogy annak megállapítására, hogy a felperes szerződésszerűen teljesít-e, kizárólag a bank jogosult a saját nyilvántartása és könyvei alapján. A kikötés pedig ezért sérti a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltakat. Ugyanerre a következtetésre jutott az adott ítéletábrla másik tanácsa 14.Gf.40.273/2017/5. számú ítéletében is. Ugyancsak osztotta az ítéletábrla a hivatkozott jogerős döntést abban a tekintetben is, mely szerint az olyan szerződési feltétel, amelyben az adós a szerződéskötéskor előre elismeri, hogy a jövőben bármikor fennálló tartozása a bank nyilvántartása alapján előre megállapított összeggel azonos, függetlenül attól, hogy ezt a bank felhasználja-e közjegyzői ténytanúsítvány kiállításához vagy sem, önmagában tisztességtelen, ezért a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) és j) pontjai mellett a régi Ptk. 209. § (1) bekezdése alapján is semmis.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor helytállóan mutatott rá arra, hogy a Hpt. bankokra kötelező előírásai és a számviteli nyilvántartási rendnek a részletes szabályozása, valamint a DH törvényeknek a banki nyilvántartásokat elfogadó elszámolásra vonatkozó rendelkezései nem alkalmasak annak alátámasztására, hogy a támadott szerződési feltétel tisztességtelensége a régi Ptk. 209. § (5) bekezdése értelmében ne lenne vizsgálható. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a hivatkozott normák közigazgatási jellegűek, amelyek az I. rendű alperest a hatósággal szemben kötelezik a polgári jogi jogviszonyban, azonban a támadott szerződési feltétel tisztességtelensége vizsgálható. A szerződési

feltétel tisztességessége nem áll összefüggésben az I. rendű alperesi bank azon kötelezettségével, hogy a jogszabályoknak megfelelő nyilvántartást kell vezetnie. Önmagából abból a tényből, hogy az I. rendű alperes részére a Hpt. a kölcsönszerződés kapcsán nyilvántartás vezetését előírja, nem következik a bizonyítási teher megfordulása.

Helytállóan hivatkozott az alperes fellebbezési ellenkérelemében arra, hogy a támadott szerződési rendelkezés nem tartalmaz az I. rendű alperes számára a szerződés egyoldalú értelmezésére lehetőséget adó rendelkezést, ezért a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés a) pontjába nem ütközik.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a perköltségre kiterjedően megváltoztatta és a kölcsönszerződés támadott rendelkezésében foglalt szerződési feltétel tisztességtelensége folytán annak semmisségét megállapította.

Az elsőfokú ítélet megváltoztatása okán a pernyertesség – pervesztesség aránya megváltozott, a felperes egészében pernyertes lett, az ítéltábla ennek következményét levonta és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pervesztes I. rendű alperest kötelezte az első- és a másodfokú eljárásban felmerült költségek felperes javára való megfizetésére.

A felperes 72.000 forint kereseti és 96.000 forint fellebbezési illetéket rótt le. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés b) pontja szerint a meg nem határozható perérték alapján 600.000 forint figyelembevételével a kereseti illeték a 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján 36.000 forint, a fellebbezési eljárásban pedig a 46. § (1) bekezdése szerint 48.000 forint. Az ítéltábla a perköltség megállapításánál a helyes kereseti- és fellebbezési illeték alapulvételével az elsőfokú eljárásban felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján meghatározott 38.100 forint áfát is magába foglaló ügyvédi munkadíj és 36.000 forint kereseti illeték, mint elsőfokú perköltség megfizetésére, valamint az eredményes fellebbezésre tekintettel a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban felmerült 15.000 forint + áfa, azaz 19.050 forint áfát is magába foglaló ügyvédi munkadíjból és 48.000 forint fellebbezési illetékből álló másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte a pervesztes I. rendű alperest.

A felperes az Itv. 80. § (1) bekezdés i) pontjában foglaltak alapján 36.000 forint kereseti és 48.000 forint fellebbezési illeték visszaigénylésére jogosult.

Budapest, 2017. október 9.

dr. Senyei György s.k.
a tanács elnöke

dr. Ócsai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Bicskei Ildikó s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

[Handwritten signature]